

Loukoer ja Lamba-tal.

Tal, haffa wasto! ehk! — !

Ma haffan wasto?

Mul polle svariisto antudki,

Mul antud waggadust, miud ühtegi. —

So waggadusfest ma ei wotta kuulda. —

Te, mis tahhad; ei ma woi keelda;

Ma moistan agga tässast kannata,

Kui waggadusfest siin ei holita.

Tal, omma wagga findla melega!

Sa rõmustad mind; ja siis ellama!

Kes nõdra wagga loma waewab teäl,

Sel polle tõest mitte auja mehhe meel!

Näüd minne, wagga tal! ja waggaks allati.

Haige ja temma Õppetaja.

Üks waene hal mees olli wiimses surma
hädas,

Ja maggas õlgede peäl liksi tühjas maias;

Üht kirwest agga nähti laua peäl ta san-
gi ees.

Oh, ütles temma Õppetaja, olle wahwa
mees!

Näüd saab so wangi-kodda pea lahti tehtud,

Kus olled waewa küs, ja wäbhe rõmo näinud.

Ei, kostis wanna mees, suurt waewa ma ei
polle näind,

Mo käsfi on, ni paljo kui ma tean, hästi
käind;

Sest tühjad murred polle minno süddant
pinand,

Ja kaddedusfest minna ühtegi ei teand.

Mo kirwes on mul ifka saatnud leiba-
pallofest,